

Για τον Μάο ρε γαμώτο!

«Ό,τι λέει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης είναι νόμος για το ΚΚΕ. Το Κόμμα μας είναι απόλυτα αφοσιωμένο στη μάνα μας την ΕΣΣΔ».

Νίκος Ζαχαριάδης (7η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, «Νέος Κόσμος», Οκτώβριος 1952)

Έχοντας υπόψιν, την παραπάνω θέση-δόγμα του ΚΚΕ ως προς τον τρόπο του πολιτεύεσθαι, δεν θα πρέπει να αποτελούν έκπληξη οι περισσότερες από τις κινήσεις του «κόμματος του λαού» οι οποίες οδήγησαν στο αιματοκύλισμα τους Έλληνες την δεκαετία του '40.

Είναι γεγονός όμως, ότι κάποιες απ' αυτές τις θέσεις, προκαλούσαν θυμηδία ή στην χειρότερη περίπτωση έκπληξη και αντίδραση, ακόμα και σε στελέχη του ίδιου του κόμματος. Όπως για παράδειγμα ένα περιστατικό που αναφέρεται στο βιβλίου του πρώην υπουργού Δημήτριου Θεοχαρίδη, «Το "κατηγορώ" των νεκρών της Ναούσης κατά του Κομμουνισμού».

Την μαρτυρία, την δίνει σημαίνον στέλεχος του ΚΚΕ και του ΕΛΑΣ την περίοδο εκείνη. Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, *«Με την βοήθεια Ναουσσαίων συναντήθηνα σε ένα εμπορικό και παρουσία τριών εγκρίτων πολιτών της πόλεως, με ένα από τα σημαίνοντα στελέχη του ΚΚΕ και του ΕΛΑΣ, που υπήρξε μάλιστα για μεγάλο χρονικό διάστημα κομματικός υπεύθυνος της πολιτικής οργανώσεως κι εν συνεχεία αξιωματούχος του ΕΛΑΣ... Θέλησε να κρατήσει την ανωνυμία όχι από φόβο ή υπολογισμό, αλλά κυρίως γιατί δεν θέλει να κάμουν γύρω απ' αυτόν συζητήσεις οι συμπολίτες του...».*

Μεταφέρεται αυτούσιο το απόσπασμα που αναφέρεται στην συγκεκριμένη μαρτυρία (τα έντονα δικά μου):

Μετά τον σχηματισμό της Κυβερνήσεως Τσαλδάρη εδόθη εντολή της ηγεσίας του ΚΚΕ να βγουν όλοι οι κομμουνισταί στο βουνό της περιφέρειας. Η γραμμή του ΚΚΕ διαβιβάσθη σε όλους τους κομματικούς σχηματισμούς ως τας 19 Απριλίου του 1946.

Εις τον νομό Ημαθίας φθάνει για την εφαρμογή της νέας γραμμής του Κ.Κ.Ε. ο Καπετάν Γούσιας που θεωρείται και ο σκληρότερος από τους ανήκοντας εις το Κόμμα και τον ΕΛΑΣ. Μαζί του έρχεται και ο Λεωνίδα Στρίγγος, ως φορέας των πολιτικών σκέψεων της ηγεσίας του Κόμματος. Εις σύσκεψιν που συγκροτείται, και στην οποίαν συμμετέχουν όλοι οι υπηρετήσαντες και τον ΕΛΑΣ από τον βαθμό ταγματάρχου και άνω, οι Καπετάν Λυκούργος και Πρόιος, απαντώντας εις την εισήγησιν του Λεωνίδα Στρίγγου θέτουν τα ακόλουθα ερωτήματα:

1ον. Ποιο θα είναι το μέλλον του καινούργιου αντάρτικου αλλά και το γενικώτερο μέλλον του κινήματος, αφού κατά τρόπον σαφή και κατηγορηματικό τα Κομμουνιστικά Κόμματα Γαλλίας και Ιταλίας επέκριναν τα όσα συνέβησαν κατά την διάρκεια του Δεκεμβριανού κινήματος και το είχαν αποκηρύξει δημοσίως και

2ον. Που θα βρεθούν τα οικονομικά και πολεμικά και μέσα του καινούργιου αγώνα, εφ' όσον η Σοβιετική Ένωσις κατά δήλωσιν του εκπροσώπου της που ήρθε εις την Ελλάδα, εδήλωσε αδυναμία παροχής οιασδήποτε βοήθειας σ' έναν αγώνα που δεν μπορεί να διεξαχθεί με μέσα που δεν θα είναι ίσα, τουλάχιστον με εκείνα που διαθέτουν αι ένοπλοι Εθνικαί Δυνάμεις.

Ο Στρίγγος ευρεθείς προ των δύο αυτών συντριπτικών ερωτημάτων, έδωκε επί λέξει την ακόλουθον απάντησιν:

«Είμαστε ένα κομμάτι του Παγκόσμιου Κομμουνιστικού Κινήματος και οφείλουμε να σκεφτόμαστε και να δρούμε, όχι μόνο σαν Έλληνες Κομμουνιστές, αλλά σαν διεθνιστές. Ετούτη τη στιγμή καλούμαστε να παίξουμε το πιο μεγάλο παιχνίδι για την εξέλιξη της Παγκόσμιας Επανάστασης. Ήδη βρίσκονται σε μια κρυφή σύγκρουση οι δυο μεγάλες υπερδυνάμεις της Σοβιετικής Ενώσεως και την Ηνωμένων Πολιτειών. Και τις δυο αυτές υπερδυνάμεις δεν τις ενδιαφέρει το ελληνικό προλεταριάτο αλλά ο βράχος της Ελλάδος. Το κίνημά μας, που θα ενισχυθή από την Σοβιετική Ένωση μέσω Γιουγκοσλαβίας, θα συντελέση στο να αποσπάση η Ελλάς την προσοχή των Αμερικάνων που παρεμποδίζουν με διάφορους τρόπους την επικράτηση του αγώνος που διεξάγη ο Μάο Τσε Τουνγκ εναντίον του καθεστώτος τού Τσακ Κάι Σεκ στην Κίνα. Εάν οι Η.Π.Α. ευρεθούν προ επαναστατικής εκδηλώσεως στην Ελλάδα που σημαίνει απειλή για την Μεσόγειο, μοιραίως θα 'ρθουν να βοηθήσουν, οπότε ο αγώνας τού Μάο θα διεξαχθή με μεγαλύτερη άνεση. Εάν αυτό γίνει, έστω και με μεγάλες

Θυσίες τής Ελλάδος, θα σημάνη τεράστια επιτυχία για το παγκόσμιο κίνημα, μια που ο Μάο θα επικρατήσει ασφαλώς στην Κίνα».

Μ προς στην παράξενη αυτή δήλωση του Στρίγγου, που **χωρίς δισταγμό εδέχετο να ολοκληρωθή η καταστροφή της Ελλάδος, χάριν των σκοπών της Σοβιετικής Ενώσεως για την επικράτηση του Μάο**, πολλά από τα παριστάμενα στελέχη άρχισαν να εξετάσουν ευρύτερα την στάσιν του Κόμματος. Οι καπετάν Λυκούργος και Πρόιος συζητούν για να διαχωρίσουν την θέση τους. Εμμένοντες εις την γραμμή της συμφιλιώσεως του λαού, αποφασίζουν να εντείνουν την δραστηριότητά τους, ώστε να επέλθη η πραγματική αγάπη μεταξύ του λαού μας και να παραμερισθούν τα πάθη, οι αντιθέσεις και τα μίση που δηλητηρίαζαν την ατμόσφαιρα.

Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, είναι εξίσου αποκαλυπτική των προθέσεων του ΚΚΕ για το τι ήταν ικανό να κάνει για το χατήρι της «μάνας» Σοβιετικής Ένωσης και του...σύντροφου Μάο. Διαβάζουμε λοιπόν αμέσως μετά:

Με πρόταση του Λεωνίδα Στρίγγου ότι το όλο πρόβλημα θα αντιμετωπισθή σε προσεχή σύσκεψη, αποφασίζεται να μεταβή αντιπροσωπεία εις Γιουγκοσλαβία, προς συνάντησιν του Τίτο. Εις αυτήν μετέχει εκτός του Στρίγγου και ο Γεν. Γραμματεύς της Περιφερειακής Επιτροπής τού Κ.Κ.Ε. Ημαθίας, Πάνος. Ο τελευταίος, όταν βγήκε στο βουνό, ήτο φοιτητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και διήνυε το τελευταίο έτος εις την Νομικήν Σχολήν.

Η συνάντησις της κομμουνιστικής αντιπροσωπείας και του Τίτο έλαβε χώραν εις το Προεδρικό Μέγαρο. Ο Στρίγγος αναφέρθη εις τον σκοπό της επισκέψεώς του και επανέλαβε τις αντιλήψεις που εξεδήλωσε κατά την συνάντησιν των αξιωματούχων τού ΕΛΑΣ Βερμίου. Εζήτησεν δε από τον αρχηγό τού Γιουγκοσλαβικού Κράτους να αναλάβη την βοήθειαν του ελληνικού αντάρτικου εις οπλισμόν και οικονομικά μέσα. Μετά δίωρον διακοπήν των συνομιλιών, ο Τίτο καλούσε εκ νέου τους δύο αντιπροσώπους τού Κ.Κ.Ε. και τους ανακοίνωνε τις αποφάσεις του. Η αντιπροσωπεία τού ΚΚΕ πίστεψε ότι ο Τίτο ενημέρωσε τον Στάλιν και τον υπεύθυνο της Κομμουνιστικής Διεθνούς Δημητρώφ προτού εκδηλώσει τας προθέσεις του. Έτσι ο Τίτο εδήλωνε εις την αντιπροσωπείαν τού

Κ.Κ.Ε. ότι δέχεται να αναλάβη η Γιουγκοσλαβία την ενίσχυση του ελληνικού αντάρτικου, με όπλα, οικονομικά μέσα, αλλά και με δυνάμεις παρτιζάνων υπό τους εξής όρους:

α) Οι δυνάμεις τού ΕΛΑΣ ή του «Δημοκρατικού Στρατού» όπως ήταν η νέα του ονομασία θα εδέχετο την **συγκυριαρχία της σλαβομακεδονικής ΣΝΟΦ.**

β) Τα ένοπλα τμήματα των Ελλήνων ανταρτών θα είχαν την ίδια αριθμητική δύναμη των ενόπλων τής ΣΝΟΦ, των οποίων αρχηγός ορίζετο ο εκ Φλωρίνης Γκότσεφ, που διατηρούσε τις δυνάμεις του στο Βίτσι και δεν είχε παραδοθή.

γ) Μετά την επικράτηση τού αντάρτικου, **η Καστοριά, η Φλώρινα και ολόκληρος η περιοχή τής Αριδαίας θα περιήρχετο εις την Γιουγκοσλαβία.**

Εάν δεν γίνουν δεκτοί αυτοί οι όροι -είπε ο Τίτο- όχι μόνον βοήθειαν οι κομμουνιστάι να μην περιμένουν από την Γιουγκοσλαβία, αλλά η τελευταία θα έκλεινε οριστικά τα σύνορά της για τους αντάρτες τού ΚΚΕ που μέχρι τότε μπαινόβγαιναν στην γειτονική χώρα.

Κατά δήλωσιν που έκανε ο Στρίγγος εις την ομόγυριν των υπευθύνων του Κ.Κ.Ε. Ναούσσης κατά την επιστροφήν του, ο Ζαχαριάδης με τον οποίον επικοινωνήσαν, ενέκρινεν τους όρους που έθεσεν ο Τίτο, αλλά διά λόγους στρατηγικής -ετόνισε- να αποφευχθή οποιαδήποτε συζήτηση για τη δημιουργία «Μακεδονικού θέματος» που θα προκαλούσε τον Ελληνικό λαό και θα δυσχέραινε την περαιτέρω πορεία τού αγώνα.

Ένα άλλο «καταπληκτικό» περιστατικό που διαβάζουμε στο εν λόγω βιβλίο (πέραν των πάμπολλων εγκλημάτων του ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ στην Νάουσα, που απαριθμούνται κι αναφέρονται αναλυτικά, με βάση κυρίως μαρτύριες μελών και στελεχών των δυο συγκεκριμένων οργανώσεων), αφορά το φθινόπωρο του 1944, όπου τα «παλικάρια» και οι «πατριώτες» του ΕΛΑΣ υποχρέωσαν τους Ναουσαίους να εορτάσουν, όχι την επέτειο του «ΟΧΙ» της 28ης Οκτωβρίου, αλλά την επέτειο

της 8ης Νοεμβρίου της...Ρωσικής Οκτωβριανής Επανάστασης! Μετά το πέρας της «γιορτής» ακολούθησαν συλλήψεις όλων όσων ήταν «ψυχροί» ή «αδιάφοροι» κατά την διάρκεια της εκδήλωσης και σαν ποινή τους επιβλήθηκε υποχρεωτική οικονομική εισφορά στην οργάνωση ΕΤΑ του ΕΛΑΣ. Πολλοί δε απ' αυτούς, οι οποίοι βρισκόταν σε νεαρή και μάχιμη ηλικία, στρατολογήθηκαν υποχρεωτικά στον ΕΛΑΣ για να αποκτήσουν «αγωνιστική συνείδηση».

Και μετά απορούν, γιατί ο Γεώργιος Παπανδρέου αποκαλούσε το ΚΚΕ, «κόμμα του εγκλήματος και της προδοσίας»...